

ฉันรู้ว่าอาการหวัดคัดจมูกนี้ดีเยี่ยม หมายถึงจุดจบของความสุขและความเจ็บปวดที่เราแบ่งปันในครอบครัว“ฉันรู้ว่าอาการหวัดคัดจมูกนี้ดีเยี่ยม หมายถึงจุดจบของความสุขและความเจ็บปวดที่เราแบ่งปันในครอบครัว”

ในช่วงชีวิตวัยรุ่นแสนสดใสวัย 15 ปี แจ็ค ลูกชายเรากำลังหมดลมหายใจด้วยโรคหวัดที่เราหวังว่าแจะป็นขึ้นมาในวันหนึ่ง ใช้หวัดแสนธรรมดาซึ่งถ้าเป็นเด็กทั่วไปจะนอนแช่วแ้วนเดียว แต่เนื่องจากร่างกายของแจ๊คอ่อนแอเต็มทีจากกล้ามเนื้อในร่างกายไม่ทำงาน ทำให้โรครุมตันทานโรคใดๆ โรคหวัดที่กำเริบถึงขั้นปอดบวม ทำให้แกต้องใช้น้ำกาออกซิเจนช่วยหายใจ

สิบสองปีมาแล้วที่ฉันกับสามีได้เรียนรู้เรื่องอาการป่วยของลูก ตอนนั้นเอดเรียนกฎหมายปีที่สามขณะฉันเป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกชายสองคนวัย คือ

เลื่อนราง เมื่อแจ๊คเดินเตาะโบนชนนี่เสมอจนฉันคิดว่าเป็นเพราะสายตาคิดปกติ และพาไปพบกุมารแพทย์ซึ่งทำการตรวจสอบมากมาย สามีฉันต่อมาหมอแอะมาหาที่บ้านซึ่งจัดป็นเรื่องน่าแปลกใจพๆ กับประธานาธิบดีมาเยือน

หมอบอกว่า แจ๊คเป็นโรคกล้ามเนื้อไม่ทำงาน “เริ่มจากกล้ามเนื้ออ่อนแอ ทำให้คนไข้ต้องนั่งรถเข็น

เมื่ออาการกำเริบถึงกล้ามเนื้อส่วนที่ประสาทควบคุมไม่ได้ เช่น ปอด คนไข้จะเสียชีวิตด้วยโรคปอดบวม”

หัวใจฉันปวดแปลบยิ่งนักตอนถามว่า “แล้วสมองแจะได้รับความกระทบกระเทือนไปด้วยหรือเปล่านั้น”

“ไม่เลย สมองเป็นส่วนเดียวที่เป็นปกติทุกประการ”

อนิจจา! นี่แจ๊คจะได้เห็นความตายของตัวเองด้วยสติสัมปชัญญะอันสมบูรณ์อย่างนั้นหรือ

ตอนแรกแจ๊คมีอาการน้อยมาก แแค่หกล้มบ่อยและวิ่งช้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน จนอายุหกขวบ ซึ่งอาการแจะลงจนเราเสแสร้งต่อไปไม่ได้ บ่ายวันหนึ่งตอนเราขับรถผ่านเมืองนิวยอร์ก แจ๊คถามขึ้นว่า “ผมต้องไ้รถเข็นจริงๆ เหรอครับแม่”

ฉันกอดลูกไว้แน่น “ลูกรัก ลูกโตพอจะอยากรู้ความจริงแล้วไ้มั๊ยเนี่ย” แจะไม่ตอบ ฉันจึงพูดต่อไปว่า

“ลูกมีปัญหาเรื่องกล้ามเนื้อในตัวทำงานอ่อนแอลงไปทุกขณะ ถ้าถึงขั้นทำให้ลูกเหนื่อยจนเดินไม่ไหว ก็จำเป็นต้องไ้รถเข็นแทน

นี่ป็นสาเหตุว่าทำไมลูกถึงวิ่งไม่ทันเพื่อน เราเรียกว่า โรคกล้ามเนื้อไม่ทำงาน”

“แจะจ้ง” ป็นคำพูดที่หลุดจากปากเด็กชายวัยหกขวบซึ่งไม่เคยรู้ความทุกขอันใดมาก่อนในชีวิต

พอของแจะลอบว่า “ไม่แจะหระก ลูกคงไม่เคยรู้ว่าดีตประธานาธิบดีอเมริกา แพลงกลิน ดี.รูสเวลท์ก็นั่งรถเข็นเหมือนกัน ถึงลูกเดินไม่ได้ ลูกจะไ้ไ้รถเข็นมีเครื่องยนต์บังคับเร็วจ้เลย คิดในแแต่สิว่ายังดีกว่าอาการตาบอดมองอะไรไม่เห็นป็นไหนๆ”

ไม่ช้าแจ๊คก็ต้องเริ่มไ้รถเข็นซึ่งเป็นของเล่นนำสนุกอยู่พักหนึ่ง แต่ไม่นานแก็เริ่มเบื่อ ยิ่งเมื่ออ่อนเพลียมากขึ้น

รถเข็นกลายเป็นเครื่องแสดงความอ่อนแอช่วยตัวเองไม่ได้แจะเด่นชัด นอกจากนั้นแก็ยังกลายเป็นภาระหนักครอบครัวมากขึ้น ตอนหกโมงครึ่งฉันต้องรีบเข้าไปในห้อง จับแกนั่งกระโถนจ้แล้วช่วยออกกำลังกายบริหารกล้ามเนื้อแต่ละส่วน แแต่งตัวเตรียมไปโรงเรียน แล้วพอม้าแจ๊คนั่งรถเข็นไปที่ห้องน้ำ ฉันล้างหน้าแประพินให้

กว่าจะเสร็จก็เจ็ดโมงครึ่ง ป้อนอาหารแล้วใส่เสื้อหมวก หมวก ถุงมือก่อนเข็นรถไปขึ้นรถโรงเรียนที่มารับ

จากนั้นฉันจึงออกจากบ้านไปทำงานที่หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ครั้นบ่ายสองโมงครึ่งฉันเข็นรถตามหลังรถโรงเรียนมาถึงบ้านพร้อมแจ๊ค นี่ก็อีกจวนครบจำนวนของเรา บ่ายวันหนึ่งเมื่อกลับถึงบ้าน ฉันถามแกว่า “วันนี้เราจะทำอะไรกันดีจะ ลูก” เพราะตอนนั้นแจ๊คอยู่ชั้นประถมห้า แล้วมีเวลาเหลืออีกนานกว่าจะเข้านอน

“ผมไม่อยากทำอะไรทั้งนั้น” แกตอบหน้าบึ้งแล้วเข็นรถเข้าครัว แจ๊คทำอยู่สองอย่าง วาดรูปกับการกิน ซึ่งอันหลังนี้หมอมิแนะนำ

“งั้นเอาลูกก็มียะ แต่มีข้อแม้ว่าลูกต้องอารมณ์ดีก่อนถึงจะได้กินคุกกี้” กระบวนการวางถุงขนมลงตรงหน้าพร้อมถ้วยนมใส่หลอดดูด

เมื่อก่อน ปีหลังๆ นี่สิ่งง่ายกลายเป็นเรื่องยาก แจ๊คคอย ยื่นขอศอกมา

คีบขนมเข้าไปใกล้ แล้วใช้ปากคาบคุกกี้ออกจากถุง

จากนั้นแกอารมณ์ดีขึ้นมา แต่ตอนนั้นเพิ่งบ่ายสามแล้ว แจ๊คก็ไม่อยากเดิน ไม่เล่นหมากรุก ไม่อยากดูทีวีหรือฟังเพลง

แกนั่งวาดรูปโดยใช้มือขวาลากเส้นไปมา ขณะฉันเฝ้าสวดภาวนาในใจต่อพระผู้เป็นเจ้า ขอได้โปรดให้แกใช้นิ้วมือต่อไปได้อีกนานเท่าานเถิด

“นี่ใจครับ” แจ๊คส่งรูปที่วาดให้ฉัน “รถคันนี้มีพลังขับเคลื่อนแบบติดจรวด แล่นได้เร็วที่สุดในโลกเลย

โตขึ้นผมจะหามาไว้ใช้ซักคัน”

ฉันหน้าเหือดเมื่อคิดในใจอย่างรั้นคิดว่า ลูกจะรู้ตัวบ้างไหมว่า เวลาของแกเหลือน้อยลงไปทุกทีแล้ว

ตอนอายุสิบขวบ แจ๊คอยู่ในสภาพช่วยตัวเองไม่ได้เลยชนิดเวลาเข้านอนต้องจับพลิกตัวให้ ดังนั้นฉันอ่อนเพลียมากกับการนอนหลายคืนติดๆ กัน

เมื่อแจ๊คส่งเสียงร้องเรียกจากลำโพงเครื่องติดต่อภายใน “แม่ครับ แม่” ฉันรีบลุกไปหาลูกด้วยหัวใจเต้นแรง “ช่วยพลิกตัวผมหน่อย

แม่ไม่ได้ยินที่ผมเรียกเลยหรือ” น้ำเสียงแหงุดหงิดตอนฉันจัดท่าโพล้ขำให้แกใหม่ “ช่วยขยับขากับพลิกหัวผมอีกนิดนะครับ ผมนอนทับหัวตัวเอง

เจ็บจริง”

จากนั้นเมื่อสบายดีแล้วแกพูดว่า “ราตรีสวัสดิ์ครับ ผมรักแม่”

ฉันออกจากห้องลูกมาด้วยความรู้สึกว่ามีทางซ่อมตาหับลงได้อีกในคืนนั้นเพราะประสาทตึงเครียด ไม่สามารถทนสภาพนี้ต่อไปได้อีกแล้ว

ฉันรักลูกและอยากให้แกมีชีวิตที่ยาว แต่ในคำคืนที่แสนเปลี่ยวเหงาเหน็ดเหนื่อยนั้น ฉันนึกอยากให้แกหมดลมไปในบัดนั้น

วันรุ่งขึ้นฉันระบายความโกรธและความเหนื่อยยากกับสามี “ฉันไม่ต้องการรับผิดชอบอยู่คนเดียว คุณหลับสบายเพราะรู้ว่าฉันตื่นง่าย”

“แต่ผมก็ทำหน้าที่อื่นอย่างดีแล้วไม่ใช่กับการหาเลี้ยงครอบครัวนะ” เอ็ดแยง แต่โดนฉันแหวดใส่

“คุณไม่เข้าใจใจว่าการเป็นพ่อธรรมดาที่หาเงินมาเลี้ยงครอบครัวอย่างเดียวยังไม่พอ แจ๊คไม่ใช่เด็กปกติที่คุณแสดงท่าว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ฉันรู้ว่าว่าคุณขยาดที่จะเข้าใกล้ลูก เพราะรู้ว่าต้องเจ็บปวดหัวใจมากแค่ไหนเมื่อต้องพรากจากไป แต่ฉันจะไม่ยอมให้คุณหนีความจริงแบบนี้”

สามีโอบฉันไว้ “ผมไม่คิดว่าคุณจะถูกข่มขานขนาดนี้ จากนั้นไปเราจะสลัดกันดูแลลูก”

ขณะร่างกายอ่อนแอลง จิตใจแจ่มกลับแกร่งกล้ามากขึ้น บ่ายวันหนึ่งครูโทรมาบอกว่า แจ็คประท้วงอดอาหารกลางวัน เพราะโดนครูห้ามเข็นรถไปขวางทางเดินในห้องอาหาร ซึ่งแกรู้สึกว่าคุณจำกัดเสรีภาพอย่าง ไม่สมควรและชวนเพื่อน ๆ ให้เซ็นชื่อร่วมประท้วงด้วย ฉันทวงหูแล้วเดินไปกอดลูกไว้

“แม่ไม่โกรธผมใช้มั้ย” แจ็คถาม เมื่อฉันส่ายหน้า แกหัวเราะแล้วชูกระดาษแผ่นโตให้ดู “ฉันจะยอมให้แม่ดูโปสเตอร์ที่ผมเขียน” กระดาษแผ่นนั้นเขียนว่า “คุณจะทำอะไรกับประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี.รูสเวลท์บ้างในที่เขาต้องการจะนั่งในโรงอาหารมัธยม”

ตอนอายุครบสิบสามปี แจ็คไปเข้าค่ายคนพิการในฤดูร้อน แล้ววันแรกแกก็ตกเก้าอี้รถเข็นสะโพกหัก ต้องเข้าเฝือกตลอดฤดูร้อน ตอนกลางวันเราเข็นเตียงแกออกมาที่ระเบียง แล้วพ่อเล่าเรื่องต่างๆ ให้ลูกฟัง ขณะฉันเตรียมอาหารค่ำฟังเสียงพ่อลูกหัวเราะ แม่เราจะพายุไร้อภัยแ ต่ฉันได้ทำให้พ่อเข้ามาใกล้ชิดผูกพันกับความเป็นความตายลูกได้

สวนอดัมพี่ชายของแกนั้นเป็นทั้งเพื่อนและพี่ที่ดีที่สุดของแจ็ค ซึ่งคอยปกป้องน้องจากเพื่อนล้อเลียน หลังเลิกเรียนเขาชวนเพื่อนมาเล่นที่บ้านเพื่อให้แจ็คได้เล่นด้วย อดัมเป็นคนชักนำน้องไปสู่โลกวัยรุ่นแบบที่พ่อแม่ทำไม่ได้ ค่ะวันหนึ่งฉันกับสามีกลับจากข้างนอกเร็วกว่าปกติ และอยากรู้อะไรๆ ทำอะไรกันเวลาพ่อแม่ไม่อยู่บ้าน เราสองคนแอบออกไปส่องดูทางรูกุญแจห้องอดัม หูได้ยินเสียงเพื่อนคนหนึ่งเอ่ยว่า “เรามีเวลาจับเบียร์กันอีกนิดมั๊ยก่อนพ่อแม่จะกลับมา”

“มีสิ หนึ่งเล็กห้าทุ่มนะ” เพื่อนอดัมเปิดฝาแล้วยื่นหลอดให้แจ็ค แกจิบแล้วบอกว่า “อร่อยดีนี่ ผมชอบแฮ” อดัมเตือนน้องว่า “ได้เวลาไปนอนแล้วก่อนพ่อแม่กลับมา” เอ็ดรีบลากฉันผละออกมา “ทีนี้เรารู้แล้วสิว่า ลูกทำอะไรตอนพ่อแม่ไม่อยู่บ้าน แล้วคุณจะทำอะไรให้พ่อแม่รู้” ฉันปาดน้ำตานองแก้มแล้วหัวเราะ “ไม่รู้สิคะ อาจเป็นเพราะทุกอย่างดูปกติเหลือเกิน จนฉันอยากให้เป็นอย่างนี้ไม่มีวันเปลี่ยน” ฉันรู้ดีว่าอาการหวัดคัดจมูกนิดเดียว หมายถึงจุดจบของความสุขและความเจ็บปวดที่เราแบ่งปันในครอบครัว เมื่อวันนั้นมาถึงแจ็คกลับเป็นผู้รับสภาพได้อย่างหน้าชื่น “เอาหน้ากากออกซิเจนนี้ออกเถิดครับแม่” แกพูดด้วยเสียงแผ่ว “ผมไม่อยากใช้ชีวิตที่สุดท้ายใส่หน้ากาก” “แม่ยอมให้ตอนตีห้าแต่เดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้นนะ” ฉันยังเล่นเกมหลอกตัวเองและลูกอย่างไม่หยุดยั้ง ขณะยื่นถ้วยน้ำให้ลูกจิบ “ครับ ผมสัญญา” แกพูดเหมือนที่เคยพูดเสมอ ฉันท้มลงรับหน้ากากออกซิเจนออก “แจ๊คคนเก่งของแม่ แม่รักลูกที่สุด” “ผมก็รักพอกับแม่ครับ” นั่นคือวาระสุดท้ายที่เราได้ยิน เรายืนข้างเตียงลูก เขามีดวงตรงหน้าออกลูกไว้และฟังเสียงหัวใจเต้นแผ่วช้าลง ดวงตาปิด ใบหน้าตกระຈ้างซีดเป็นสีเขียวเมื่อ แลแล้วหัวใจแกก็สงบนิ่งลงได้ลู้งมือผู้เป็นพ่อแม่

ฉันจ้องมองใบหน้าลูกเพื่อชิมซับไว้ในความทรงจำไม่มีวันลืมเลือน “แจ๊คลูกรักของแม่ ในความตายนั้นลูกพวจากจากไป แต่ในหัวใจแม่ลูกรักยังมีชีวิตอยู่และเป็นความทรงจำที่สดใส ไม่มีวันจางหายไปไหน”

โสภภาพรณ รัตน์ย

แปลจาก เดธ ดู อัส พาร์ท